

Č. 2526.

Administrativní řízení (Slovensko): Podmínky obnovy řízení podle § 10 zák. čl. XX : 1901.

Řízení před nss-em: Nss nemůže se zabývat námitkami, které nemají podkladu v obsahu naříkaného rozhodnutí.

(Nález ze dne 21. června 1923 č. 10.930.)

Věc: Jindřich N. v Ž. (adv. Dr. S. Sajó z Bratislavy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o obnovu řízení.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

Předmětem rozhodování nss-u může být ve smyslu § 2 zák. o ss toliko obsah nař. rozhodnutí. Nemůže se tedy nss vůbec zabývat námitkami, jež nemají podkladu v obsahu nař. rozhodnutí.

V tomto případě bylo nař. rozhodnutím vysloveno jen, že jest žádost st-lova za revisi resp. ze obnovu řízení nepřípustná z důvodu, že nebyla podána v zákonitě lhůtě, tedy jen z důvodu ryze formálního. Jestliže tedy st-l námitkou na prvním místě uvedenou uplatňuje svůj domnělý nárok na zjištění, že bylo materiálně nesprávné rozhodnutí, jehož revise, pokud se týče obnovy se v řízení správním domáhal, vybíhá tato námitka zřejmě z mezí nař. rozhodnutí, jest tedy ve smyslu uvedených ustanovení nepřípustná.

Žal. úřad zabýval se sice ve svém rozhodnutí žádostí st-lovou jak s hlediska § 3 zák. čl. XX z roku 1901, totiž jako s revisní žádostí, tak také s hlediska § 10 téhož zák. čl. jako se žádostí za obnovu řízení. Proti prvnímu výroku, totiž proti odmítnutí žádosti st-lovy jako žádosti o revisi, stížnost se neobrací, nýbrž brojí proti nař. rozhodnutí jen, pokud se opřelo o ustanovení § 10 uved. zák. čl., tvrdíc, že žal. úřad neprávem měl za to, že tu podmínek žádosti za obnovu nebylo. Může se tedy nss ve smyslu § 5 zák. o ss zabývat nař. rozhodnutím jen s hlediska § 10 zák. čl. XX z roku 1901. Podle ustanovení toho musí se žádost za obnovu řízení podati do jednoho roku ode dne vyhlášení nebo doručení pravoplatného konečného rozhodnutí ve věci.

St-l domáhal se v řízení správním obnovy řízení proti rozhodnutí ministra pro Slov. z 23. září 1919, vydanému na základě § 4 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. a nařízení min. pro Slov. z 12. ledna 1919 č. 11. Podle ustanovení 6. odst. § 7 t. nař. rozhoduje ministr pro Slov. o schvalování kupnoprodejních smluv jako konečná stolice. Nabylo tedy uvedené rozhodnutí materiálně právní moci. Že rozhodnutí to st-li nebylo doručeno a že proti němu nenabylo formální právní moci, st-l ani netvrdí. Jde tedy jen o to, kdy mu bylo doručeno, a podal-li st-l žádost za obnovu do jednoho roku po jeho doručení. Ve spisech správních není sice založeno potvrzení st-lovo o dnu, kterého mu bylo uvedené rozhodnutí doručeno. St-l vznesl však již dne 19. srpna 1920 na ministra s plnou mocí podání, ve kterém se výslovně na uvedené rozhodnutí odvolal. Nelze tedy pochybovat, že mu bylo toto rozhodnutí doručeno nejpozději 19. srpna 1920. Byl by tedy musil st-l, aby žádost jeho za obnovu řízení byla podána včas, podati ji ve smyslu 3. odst.

§ 10 zák. čl. XX z roku 1901 nejpozději 20. srpna 1921 u toho úřadu, jenž vydal pravoplatné konečné rozhodnutí ve věci hlavní, tedy u ministra pro Slov. St-l tvrdí, že vyhověl této podmínce tím, že podal počátkem roku 1921 žádost o milost presidentu republiky, že tato jeho žádost směřovala k tomu, aby byla považována a vybavena jako žádost revisionální a že byla kanceláří presidenta republiky žal. úřadu k příslušnému jednání postoupena.

Nss neshledal tento názor správným. Jeť žádost ta obsahem a formou, zejména však svým petitem pouhou žádostí za milost, za jakou ji dokonce i sama stížnost ještě označuje. Že ji pak ani st-l sám, podáváje ji, za žádost za obnovu nepokládal, patrně z toho, že ji řídil na presidenta republiky, ač mu přece muselo býti známo, že žádost o obnovu podati sluší přímo k úřadu vydávšímu pravoplatné konečné rozhodnutí ve věci hlavní, když podle obsahu spisů dříve dvě žádosti o obnovu řízení u ministra s plnou mocí na příslušném místě podal. Mohl tedy také žal. úřad právem žádost považovati za prosbu o obnovu řízení teprve od té doby, kdy ji st-l vůči němu výslovně za žádost za obnovu řízení prohlásil. To stalo se však podle obsahu spisů teprve v podání, jež st-l podal přímo u žal. úřadu dne 11. října 1921, tedy již po uplynutí lhůty § 10 cit. zák. čl. stanovené.

Z těchto důvodů slušelo stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 2527.

Veřejní úředníci (Slovensko): O pensijních nárocích městských zaměstnanců v Báňské Štávnici.

(Nález ze dne 22. června 1923 č. 8344.)

V ě c: Jan M. v H. proti bývalému administrativnímu výboru municipálního města Báňské Štávnice a Bělé o zaopatřovací požitky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřipustná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že dává st-le k jeho žádosti od 1. června 1922 do výslužby podle § 41 pens. statutu, poněvadž je úředním lékařským vysvědčením prokázáno, že je pro svůj zdravotní stav k další úřední službě neschopen. Pense určuje se mu dle pensijních statutů na 86% a to z kmenového platu (§ 47, 35) 6285 K, a bytná pense dle § 48 1000 K, celkem 7285 K.

Žádosti, aby se mu započítala doba ztrávená ve službě diurnisty při státních drahách, správní výbor nemůže té doby vyhověti, nařídí však, jakmile bude tato otázka generálním finančním ředitelstvím vyřešena, aby dle toho byla tato záležitost úřadem vyřízena.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

Nesporo jest, že st-l byl městským zaměstnancem municip. města Báňské Štávnice a Bělé. Jeho nárok na zaopatřovací požitky jest tudíž posuzovati dle městského pensijního statutu z 8. prosince 1914 č. 263, schváleného býv. uh. min. vnitra výnosem z 19. ledna 1916 č. 5145, nikoli však dle předpisů pro státní zaměstnance rep. čsl.